

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XV. Canonizatio Beatæ Catharinæ de Riciis Florentinæ Monialis Professæ
Ordinis Prædicatorum. 29. Junii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

- † Ego F. Tit. S. Maria Transyberim Presbyter Card. Burgbesius.
- † Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Caelio Presbyter Card. Gentili.
- † Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- † Ego D. Tit. Basilica SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
- † Ego J. B. Tit. S. Maria Angelorum Presbyter Card. Spinola.
- †
- †
- † Ego R. Tit. S. Sabine Presbyter Card. de Aicio.
- †
- † Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
- † Ego S. Tit. S. Prisca Presbyter Card. Valenti.
- † Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- †
- † Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.
- †
- † Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lames.
- †
- †
- † Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de Ricciis.
- † Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- †
- † Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- † Ego F. Tituli S. Matthaei in Merulana Presbyter Card. Tamburrini.
- † Ego D. J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.
- †
- †
- †
- †
- †
- †
- †
- †
- † Ego Alexander S. Mariae ad Martyres Diaconus Card. Albanus.
- † Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- † Ego Agathius S. Agathe Diaconus Cardinalis Mosca.
- †
- † Ego C. S. Mariae in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.
- † Ego M. SS. Cosmae & Damiani Diaconus Card. Bolognetus.
- † Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.
- † Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.
- † Ego A. S. Mariae in Aquiro Diaconus Card. Tanari.
- † Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.
- † Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.
- †

D. Card. Passioneus;
J. Darius.
VISA DE CURIA
J. C. Boschi.
J. B. Eugenius;
Loco ✕ Plumbi,
Registrata in Secretaria Brevium.

Canonizatio BEATAE CATHARINAE DE RICCIIS
Florentinae Monialis Professae Or-
dinis Praedicatorum.

XV.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.

AD nuptiale convivium, quod Rex Caelestis
preparavit Filio suo, ad quod non cessat
ab origine mundi humanas animas invitare, do-
nec Electorum numerus impleatur, omnes quidem
virtutes, quibus electae Sponsae tanquam dotali
censu ditantur, ingressum atque aditum parant;
sed virginalis potissimum corporis animique pu-
ritas adeo faciles accessus praestare consuevit, ut
qui casti sunt corpore & spiritu, interdum,
etiam ante statutum sponfalium diem, ad ipsa
nuptialia gaudia introduci contingat, nimirum
talibus tantisque de Caelo favoribus, in hujus
vita exilio adhuc degentes, cumulari, ut jam
ferè ad perfectam cum Sponso unionem in ante-
cessum pervenisse videantur. Hoc est fortasse,
quod Nobis innunt prudentes illae Virgines, de
quibus in Evangelica Parabola legimus, quod,
licet ipsae tunc Sponsi thalamo destinatae non es-
sent, attamen, quum studio pervigiles, & cum
ornatis ardentibusque lampadibus, & vasis oleo
plenis, inventae fuerint, adveniente Sponso, in-
traverunt cum eo ad nuptias; ut scilicet, pro
earum captu, ineffabiles illas praegustarent deli-
cias, quibus felices demum animae, compotes
erunt, quum post expletam mortalis vitae pere-
grinationem, in Templum Regis, in Sanctuarium
Dei, cum laetitia & exultatione adducentur. Hoc
satis aperte declaravit ipse Dominus Jesus, qui
in diebus carnis suae, Discipulum illum Virgini-
tatis candore praestantem, pro caeteris omnibus,
quos amicos suos appellavit, singularibus chari-
tatis significationibus est prosequutus; eidemque
postea secreta caelestia revelavit. Hoc saepe de-
inceps in pluribus Sanctis utriusque sexus Virgi-
nibus demonstravit. Hoc denique recentius o-
stendit in B. CATHARINA Virgine Ordinis Prae-
dicatorum Moniali; in cujus innocentia ac pu-
ritate ita sibi complacuit Sponsus virgo, & Vir-
ginis Filius, ut eam ad sublimissimum perfectio-
nis culmen evectam, ad Coelestium charismatum
copia perfusam, ad intimam sui familiaritatem
in Terris admiserit, & tandem suae ipsius beati-
tudinis participem in Coelis fecerit; Ubi illam
in sinu Dilecti certissime regnantem, & pro no-
bis assidue intercedentem, ab universa Ecclesia
colendam ac venerandam esse (praevia virtutum
ipsius, ac miraculorum in ejus gratiam a Deo
editorum, cognitione, ac juridica approbatione)
de Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Car-
dinalium, necnon Patriarcharum, Archiepisco-
porum, & Episcoporum in Romana Curia con-
gregatorum, consilio & assensu, auctoritate A-
postolica nuper definiendo declaravimus, decre-
vimus, atque statuimus.

Florentiae clarissimae Italiae Urbe, ex Nobili
Familia de Ricciis anno MDXXII. ortum habuit
CATHARINA, quam parentes in Baptismate Ale-
xandram nuncuparunt. Porro ad quam excel-
sum Sanctitatis apicem provecturam eam esset
Omnipotens Deus, cito demonstravit praeve-
niendo illam in benedictionibus dulcedinis, ut,
quum ab ipsa puerili aetate sublimibus mentis
illustrationibus, atque ineffabili cordis suavita-
te, in sanctae orationis exercitio, atque in coe-
teris pietatis officiis exequendis, frequenter com-
pleta fuerit, jam tunc mundana gaudia despice-
re, & ad caelestia ex animo aspirare assueverit,
Itaque quum ad firmiorem aetatem pervenisset,

Egordium.

S. Cathari-
nae ortus &
primordia.

&

1746.

1746.

Religionem
ingreditur.

& claustralis vita bona, in Monasterio primùm S. Petri e Monticulis prope Florentiam, tum in alio S. Vincentii in Civitate Pratenſi, præſtaſſet; fruſtra deinde Pater ſecularium nuptiarum ſplendorem & commoda ipſi propoſuit, quæ in odorem Cœleſtis Sponſi currens, nunquam quievit, donec ei tandem permiſſum fuit ad prædicti Pratenſis Monafterii ſolitudinem conſolare, ibique Deo, ſub regula S. Dominici, perpetuò ſe addicere.

Angelicam vivendi rationem ſtatim a Tyrocinio exorſa, quum ſe in omni virtutum genere univerſa Societati magnopere probaſſet, ſummo Sororum ſtudio ad Religioſam Profeſſionem admiſſa fuit, quamvis ipſa præ animi demiffione rejiciendam ſe fore pertimeſceret. Perfeſſiſſima fuit CATHARINA obedientia, difficilioribus licet experimentis probata; abſolutiſſima Regularis diſciplinæ cuſtodia; alacris in abjectis quibuſque miniſteriis obundis promptitudo; admirabilis modèſtia; atque ab omni re, quæ ipſius animæ puritatem quoquo modo obſcure aut obnubilare poſſet, ſumma averſio; aſſidua verò unio cum Deo, ad cuius honorem omnia ſua dicta, & facta fideliter dirigebat.

Monafterii
perpetuum
regimen ob-
tinet.

Tanta verò illius virtutum admiratio in Monialium animis excitata fuit, ut eam vix quintum ætatis luſtrum egreſſam, unanimi conſenſu, totius Monafterii moderatricem elegerint; idque munus deinceps eidem, quantumvis invita, atque obediendi magis, quam imperandi cupidæ, ad annos quadraginta duos, in omnem ſcilicet ipſius vitam, prorogaverint. Nihil enim in eâ deſiderandum ſibi eſſe intelligebant, ſive ad reſtitutionem atque prudentiam, ſive ad vigilantiam & ſollicitudinem, ſive ad caritatem & comitatem, ſive ad religionis & pietatis fovendam ſtudio, ſive ad exemplum. Illam ſibi ducem atque hortatricem ad ſpirituales profectus, illam in omni officio magiſtram, in omni rerum viciffitudine matrem amantiſſimam experiebantur, pleno obſequio colebant, & ſincero amoris affectu complectebantur. Ipſa verò ad innumeras curas, quas pro commiſſo ſibi regimine gerebat, hoc etiam ſollicitudinis addebat genus, ut abjectiſſima magiſque laborioſa miniſteria ſibi reſervando, eaque continenter exercendo, impoſitam ſibi auctoritatis & elationis ſpeciem aliqua ſaltem ratione extenuaret; ſimulque ut animum ſuum, multiplicatis atque protractis orationis temporibus, arctius cum Deo conjungeret; ne fortè, inter avocantium negotiorum occupationes, Divinæ charitatis ignis in ejuſ ſinu teperceret.

Perfectioni
ſtudet.

Qua ſanè in re votis ſuis fraudata non eſt piſſiſſima Virgo; ſed per ſui ipſius contemptum in Dei amore quotidie creſcens, atque ex hoc ipſo in ſui abnegatione magis proficiens, ad eam brevi pervenit Chriſtianarum Virtutum perfectionem, quam per legitimis pleniffimasque probationes ritè demonſtratam, & maniſeſtis Divinæ Omnipotentia ſignis atque miraculis comprobatam, ſolemni Eccleſiæ vocabulo, Sanctitatem appellamus. Quæ quum ſit omnium Chriſtianarum Virtutum in gradu heroico, pro cuiuſque ſtatu & vita ratione, pleniffima complexio, perfectumque includat implementum Divinorum præceptorum & conſiliorum, quæ ad ſtabiliendam in credentium cordibus Dei & proximi dilectionem, & ad deſtruendum humanæ cupiditatis regnum, a Cœleſti Legislatore tradita fuerunt; juvat hic ex præclaris CATHARINÆ operibus aliqua commemorare, ex quibus demonſtratâ illius habituali in Deum charitate, in proximos miſericordiâ, in ſemeripſam ſeveritate, de reliquis etiam virtutibus, quibus eam cumulatè præditam fuiſſe compertum habemus, cui libet liceat conjeſtari.

Divino a-
more flagrat.

Sapientiæ Cœleſtis incenſa ſtudio, unum ſibi propoſuit, cui præ cæteris vacaret, Librum,

unum, quod ſequeretur, exemplar; Jeſum Chriſtum, & hunc crucifixum: Quem oculis cordis jugiter aſpiciendo, quem dies nocteſque contemplantando, adeò in illius amorem exarſit, ut nihil extra eum cogitare, nil niſi de ipſo loqui, nihil, quod pro ipſo & ſecundum ipſum non eſſet, agere poſſe videretur. Nulla res erat, nulla ejus vitæ actio, quæ non ſtatim ipſam ad recordationem Dei, tanquam primæ originis, & ſinis omnium, revocaret; ejuſque memoriæ dulcedine percuſſam, ad ferventiſſimas adpirationes, ad inflammata ſuſpiria, ad ſubita etiam animi deliquia compelleret. Indignam ſe proſus eſſe ajebat, quæ Divini amoris igne accenderetur; Veruntamen, ſi ab ejus veluti vitali flamma deſtitui ſe fortè contingeret, animam vitamque ſuam illico defecturam fore profitebatur. Quod ſi in communibus vitæ actionibus Deo ſuo ita adhærebat, ut ab eo divelli non poſſet; quantò magis neceſſe eſt ſtatim fuiſſe unionem, qua illius ſpiritus Cœleſti Sponſo, in oratione, ac myſteriorum & virtutum ejus contemplatione, jungebatur. Tunc videre erat CATHARINAM extra ſe raptam, totamque in Deo abſorptam, non ſolum ſpiritualium animæ facultatum, ſed etiam corporeorum ſenſuum commercium cum creatis omnibus rebus abrumperet, ac multas ſæpe horas, aliquando etiam integros dies in extaſi perfeverare. Illud verò præ omnibus admirabile fuit, quod meditatio paſſionum Chriſti in ea operabatur; dum ipſam in imaginem & ſimilitudinem patientis Sponſi interioriusque transformans, illius dolores jam altè animo inſculptos, corporis quoque motibus exprimere cogebat; itaut ſingulis hebdomadibus, a meridie Feriæ quintæ uſque ad horam nonam Feriæ ſextæ a ſenſibus abſtracta, totam feralis Tragediæ ſeriem ordinatè ad vivum repræſentaret. Quis autem vel mente aſſequi valeat uberrimas conſolationes, quibus CATHARINÆ cor in Euchariſtici panis ſumptione perfunde-
batur? Tunc fiebat ſuper eam manus Domini, & Gloria Domini in eam descendens, clariffimæ lucis radios, adſtantium quoque oculis perſpicuos, ex ipſius corpore undequaque ſpergebat: aliquando etiam ipſum ejus corpus a terra elevabat, ac diu in aère pendens, multis inſpectantibus, ſuſtinebat. Hinc minime mirum, ſi pia Virgo Cœleſtium Virtutum formam ex adeo intima Sponſi conſuetudine in ſe recipiens, eam in ſuis moribus, tanquam in ſpeculi nitore, exhibebat; ac ferventiſſimo divinæ gloriæ zelo flagrans, tam ſubjectas ſibi Virgines, quam obvios quoſque fideles, ad amorem Dei inflammare, ad virtutem excitare curabat.

Proximos
omnes chari-
tate comple-
ctitur.

Qua in re cum ipſius Dei gloriam præ oculis præcipuè habebat, tum etiam, pro ingenti ſua in proximos charitate, ipſorum æternam ſalutem magnopere ſpectabat. Hoc erat ſanè poſtiſſimum argumentum perfectæ dilectionis, quæ omnes vocationis ſuæ conſortes proſequatur; dum ſcilicet Dei cultum, Religionis fervorem, virtutum omnium ſtudio in ipſis fovere atque amplificare omni ope ſatagebat. Nec nec in reliqua officii ſui adminiſtratione, minora ipſis maternæ pietatis ſtudia impendebat. Summa enim erat, & jugis CATHARINÆ ſollicitudo, ne quid concredito ſibi gregi deeſſet, ſive ad innocentia cuſtodiam, ſive ad morum diſciplinam, ſive ad animorum quietem & tranquillitatem, ſive ad temporalis vitæ ſubſidia, & corporum incolumitatem. Si quæ verò ex Sororibus in morbum incidiffet, ejus peculiarem curam, eique inſerviendi onus ſibi ſumebat; ipſi die nocteſque adſtare, omniaque Chriſtianæ charitatis officia præſtare gaudebat. Denique in mortis agone conſtituta apud Deum juvare, earumque animas in manus Sponſi, è quibus Adverſarius eas rapere non auderet, commendare, & pro viribus aſſerere nitēbatur.

Neque

Neque tamen angustis Monasterii sui finibus contineri potuit ipsius charitatis amplitudo; sed, quum ad omnes ubique terrarum homines dilataretur cor ejus, pro omnium salute impetranda, assiduas suas, & Sororum preces, & voluntarios etiam corporis sui cruciatus, seque totam Omnipotenti Deo, veluti Hostiam pacificam, in unionem Sacrificii Redemptionis humanæ, sine intermissione offerebat. Quin etiam ad sublevandas pauperum, & calamitosorum omnium ærumnas, quod ipsa per se præstare non poterat, id, excitata suis hortationibus ditiorum charitate, affecta fuit, ut immensa pecuniarum vis per totam Hetruriam alendis egenis, excipiendis ægrotis, viduis, orphanis, & senibus sustentandis, virginibus collocandis erogaretur. Denique ad purgantis Ecclesiæ levamen non minori studio intenta, multiplicabat in eum finem suas preces, & lacrymas, jejunia, aliasque carnis suæ afflictiones, ut Divina Justitiæ pro animabus adhuc in captivitate detentis satisfacere mereretur.

Pœnitentiæ rigores in se ipsam exercet.

Quæ omnia quum clarè pateat non sive prævia sui ipsius abnegatione a CATHARINA effici potuisse, silentio tamen prætereunda non sunt, quæ de admirabili ipsius pœnitentiæ & mortificatione, juridicè cognovimus. Sanè quum semel Mundo, & Satanae per ipsam religiosæ vitæ professionem omnino renunçasset, adversus carnem suam, quam ipsi datum non fuerat unà cum aliis rebus relinquere, perpetuum bellum gerendum sibi esse duxit. Itaque asperissimis flagellis instructa, oculis, aliisque tormentorum instrumentis, onusta, frigore, inedia, vigiliis, omnique cruciatuum genere, virginalè corpusculum assiduè divexare & conterere non destitit; nec unquam per quadraginta & octo annos, quos in Religione transegit, carnem aut ova gustavit, sed solo plerumque pane & aqua victitare consuevit. Et tamen patiendi adhuc cupida, pro suorum & alienorum peccatorum expiatione, Dominum sæpe oravit, ut se morborum, ac dolorum vi amplius probare, & ad vivum urere vellet: idque suis precibus omnia exorantibus consecutam fuisse dicendum est; cum Medici sæpe affirmaverint, præter naturam omnino esse gravissimos morbos, & acerbissimos dolores, quibus Ancilla Dei mirum in modum torquebatur.

Quod si tali in re, quæ ad illius cruciatum tendebat, Cœlestis Sponsus Dilectæ suæ preces audire non renuit; minimè putandum est, ipsum, qui totius consolationis fons est & origo, CATHARINAM in angoribus & desolationibus desertam voluisse; quique iusto suo Job, pro infortuniis patienter toleratis, æquissimo & clementissimo iudicio, omnium amissorum bonorum duplicia reddidit, non huic innocentissimæ Virgini tribuisse, ut secundum multitudinem dolorum, quos vel libenter sustinuit, vel ipsa sibi sponte irrogavit sanctorum solatia gaudiorum ipsius animam lætificaverint.

Spiritualibus deliciis cumulatur.

Itaque pro hujusmodi pœnarum acerbitate, ipsius spiritum ineffabilibus delectationibus, quæ in dextera ejus sunt, adimplevit; effusâ scilicet in eam lucis & veritatis suæ communicatione, quæ ad sublimiorum veritatum cognitionem, ad intelligenda Divinorum Mysteriorum arcana ipsam deduxit; & accensa in ejus pectore beatissimâ charitatis suæ flammâ, cujus incendii vi, ac suavitate ipsius cor, tanquam cera liquefcens, deficiebat in Deum salutare suum.

Quamvis autem sanctarum animarum gloria omnis, in hac quidem vita plerumque ab intus, in altera verò adeo supra humanum captum posita sit, ut de ea verè dicatur, quòd nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se; voluit tamen Omnipotens Dominus, sive ad manifestandas divitias

gratiæ suæ, sive ad eruditionem nostram, tam insignium charismatum largitione CATHARINAM in terris adhuc viventem illustrare, ut omnibus liceret ex his arguere, quantam Gloriæ celsitudinem in æterna Beatitudinis sede eidem conferre decrevisset.

Ad comprobendam siquidem atque juvandam sinceram ipsius charitatem, quâ afflictis opem ferre, omnibusque prodesse summopere cupiebat, dedit ei Dominus potestatem faciendi mirabilia, in instantaneis morborum depulsionibus, in rerum multiplicatione, aliisque signis atque prodigiis, quæ supra omnem naturæ vim frequenter operabatur: præterea dedit ei spiritum prophetiæ, quo, sive ad proximorum correctionem, sive ad cautelam, sive ad consolationem, futura prævideret, absentia conspiceret, & cordium secreta dignosceret.

Miraculorum gloria claret.

Amoris verò magnitudinem, quo Deum ipsum ex toto corde, ex tota mente, ex omnibus viribus suis diligebat, ipse vicissim præclaris bonitatis suæ significationibus abundè rependit. Sæpe etenim ipse Rex Gloriæ, in quem desiderant Angeli prospicere, corporali specie se illi videndum exhibuit, dulcissimoque cum illa sermones miscuit: aliquando idem Dominus Jesus sub specie Pueruli a Matre Virgine Angelorum Regina in ipsius ulnis est reclinatus: aliquando ejusdem Imago Crucis affixa, revulsis a trunco brachiis, mirabilibus eam beavit amplexibus. Denique ipsam in fide & charitate sibi sponstatam fulgido ornatu, ac pretiosissimis monilibus de thesauris suis decoravit. Illius enim lateri, ac manibus pedibusque sacra clavorum suorum, & lanceæ stigmata sanguine rubentia insculpsit; spineum diadema capiti imposuit; humeris verò vestigia Crucis profundè impressit. Urque magis ostenderet quanta esset inter se & CATHARINAM, spirituum, & voluntatum conjunctio, illustre signum posuit in faciem ejus, ipsam aliquando in vivam sui vultus imaginem & similitudinem transformans, ut qui CATHARINAM vidisset, ipsum Filium Dei & Filium hominis videre se existimaret.

Cœlestibus favoribus & donis locupletatur.

Tantum sanctitatem, tantis illustratam prodigiis, voluit Deus ad sui Gloriam, & ad posterorum fidem, per omnia probationum genera, in summa certitudinis luce collocari: Probata est contradictionibus obloquentium, & calumniantium vituperationibus. Probata est admirantium laudibus & prædicationibus, clarissimæque fama, quæ non modo per Hetruriam, sed per alias quoque Italiæ Regiones, ac demum per universam Europam longè latèque diffusa, incredibilem ad ipsam traxit hominum multitudinem ex omni conditione, etiam Regia, ex omni sexu, atque ætate; qui ad petenda consilia, ad beneficia vel spiritualia vel temporalia obtinenda, ad magnificandum Deum in mirabilibus ejus, undique ad eam confluebant. Verùm ipsa CATHARINÆ virtus, inter tam diversa hominum iudicia, sese luculentissimè probavit; tum scilicet perpetuo, atque constanti innocentie, & sanctitatis tenore, tum singulari potissimum humilitate, quâ, & obrectantium malignitatem, & mundanorum plausuum vanitatem æquè superavit; ut toto ipsius vitæ cursu, per gloriam & ignominiam per infamiam & bonam famam, ipsius securam conscientiam, solidamque pietatem nec laudes inflarent, nec opprobria defatigaverint.

Multimodè probatur.

In omnibus enim collatis sibi muneribus non suam, sed Donatoris excellentiam agnoscens, seque Divinorum beneficiorum indignam ex animo reputans, nihil in vulgus prodire volebat, quòd aliquo modo in sui gloriam cedere posset. Quare cum cognovisset volumem quoddam rerum a se gestarum, & Cœlestium donorum, quibus a Deo quotidie cumulabatur, penes Moniales asservari, ab aliqua ex ipsis consecratum; cumque frustra orando, & obsecrando cum

In humilitate constans perseverat.

1746

jis egisset, ut hujusmodi volumen conscissum flammis traderetur, ipsa denique illud foruito reperit, statim in ignem coniecit. Quod si nihilominus ipsamet arcanas Divinae bonitatis communicationes, in Oratione potissimum sibi impertitas, cuidam ex Sororibus fideliter enarravit; id non nisi eadem humilitate impellente, & invito prorsus animo, praestitit; ne scilicet imperio Confessarii, qui id ad multa expedire prudenter in Domino judicavit, ulla in re quantumvis ardua refragaretur. Cum vero, ex ostensione virtutum atque signorum, quae Deus in ipsa, & per ipsam operabatur, & quorum causa frequens erat hominum ad Monasterium accessus, vel religiosam sanctae societatis quietem turbari posse metueret; vel pro se ipsa formidaret, ne forte in superbiae vitium declinans, inde fieret immunda vanitate, unde videbatur virtute clarescere; non desistit Sponsum rogare atque orare, ut Divinis suis muneribus modum imponere, vel saltem ea mortalium oculis occultare dignaretur; donec sua humilitate ac perseverantia, quod postulabat, obtinuit.

Ex hac ipsa perseveranti humilitate, Viri pietate & doctrina praecipui veram minimeque fucam CATHARINAE virtutem agnoverunt, & tanquam ad Lapidem Lydium comprobaverunt; tum scilicet ipsius Ordinis Superiores, qui non semel de illius spiritu experimenta sibi capienda esse duxerunt; tum etiam insignes Ecclesiarum Praesules, inter quos Robertus olim hujus Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Puccius nuncupatus, Episcopus Pistoriensis, qui de mandato felicis recordationis Pauli Papae III. Praedecessoris Nostri, cum aliis probatissimis Viris, ad praefatum Monasterium se contulit, ut tam evulgatam sanctitatem ad rigidum examen revocaret; Michaël item Cardinalis Alexandrinus nuncupatus, qui a Sancto Pio Papa V. ipsius Avunculo, & Nostro pariter Praedecessore, ad gravissima hujus Apostolicae Sedis, totiusque Christianae Reipublicae negotia tractanda Legatus missus, CATHARINAE monita & consilia experenda sibi esse censuit; alique praeterea sapientissimi Antistites, & ejusdem S. R. E. Cardinales, praesertim Marcellus Cervinus, Hippolytus Aldobrandinus, & Julius Medicus, quos ad hanc Petri Cathedram deinde evectos, inter Venerabiles Praedecessores Nostros numeramus; quique omnes illius perspectae sanctitati, quadam veluti conclamatione, testimonium dederunt. Istorum gravissimis iudiciis magnum auctoritatis pondus addedit ex singulari existimatione, qua S. Philippus Neri, tunc in humanis agens, CATHARINAM est prosecutus, cujus etiam spiritualem amicitiam ac litterarum commercium, Deo inspirante, expetivit; & aliquando in extasim raptus, quod illi pariter familiare fuit, cum ipsa Romae degeret, CATHARINAM in suo Monasterio Prati commorantem, coram Deo, communi nimirum ipsorum amicitiae nexu, longo tempore est allocutus; quemadmodum felic. record. Urbanus Papa VIII. in suis Apostolicis Litteris super ejusdem Sancti Philippi Canonizatione a Gregorio XV. antea facta editis, testatum reliquit.

Denique anno ipsius aetatis sexagesimo sexto, religiosae Professionis quadagesimo octavo, cum tempus advenisset migrandi ex hac vita ad Sponsum, qui charitate perpetua dilexit eam, in extrema ipsius infirmitate, nil, nisi illustre & sanctimonia plenum apparuit. Siquidem Ecclesiae Sacramenta summo pietatis & religionis sensu petiit atque suscepit; sanctissima Sororibus monita de omnibus vocationis earum officiis reliquit; morbi dolores, invicta patientia toleravit; atque in Crucifixi amoris sui contemplatione usque ad extremum spiritum defixa permansit; tandemque inter Angelorum concentus, quos etiam ab adsstantibus Monialibus audiri Deus

voluit, purissimam animam Deo reddidit, die 11. Februarii anno Domini MDLXXXIX.

Sancta Maria Magdalena de Pazzis, tunc temporis Florentiae vivens, festum CATHARINAE ingressum in Coelestem Hierusalem, & exultantes de ipsius triumpho Beatorum Spirituum choros, in mentis excessu spectavit. Communis autem, quae invaluerat, de ipsius sanctitate opinio, ingentem populi frequentiam ad ejus funus celebrandum adduxit. Utque deinceps ipsius Sepulchrum magno in honore haberetur, in causa fuerunt crebra beneficia, & miracula, quae plerique a Deo; per ipsius merita, se obtinuisse testabantur.

Illius denique Sanctitatem extra omnem dubitationis aleam constituunt juridicae probationes, quae tam super ipsius heroicis virtutibus, quam super miraculis ad illius invocationem a Deo patris, Episcopali primum auctoritate, mox etiam Apostolicae Sedis delegatione collectae, & apud hanc Sanctam Sedem diu & mature discussae, firmissima Nobis fundamenta suppeditarunt, ut definitivè tandem super ea pronunciamus; & CATHARINAE nomen atque memoriam Sanctarum Virginum Catalogo solemniter adscriberemus.

Primum iudicium super praemissis omnibus, ante Urbani Papae VIII. Decreta, praestatum fuit ab Auditoribus Caesarum Palatii Apostolici, qui & Processuum validitatem, & virtutum excellentiam, & miraculorum veritatem gravitatemque comprobarunt. Antequam verò horum cognitio a S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum praepositis assumeretur, alterum institutum fuit iudicium super hujusmodi Decretorum, a praefato Urbano Praedecessore interim editorum, observantia; de qua primò quidem Episcopus Pistoriensis anno MDCLXXV., mox etiam praedicta Sacrorum Rituum Congregatio anno MDCLXXIX., ac, de ipsius consilio, san. mem. Praedecessor Noster Innocentius Papa XI., plenissimè constare decreverunt.

Instaurato demum ante hos triginta annos in praefata Congregatione Sacrorum Rituum novo CATHARINAE virtutum examine; Nobis tunc in minoribus Promotoris Fidei munus gerentibus, omnibusque plenè, ac severè discussis, tandem a pia memoria Praedecessore quoque Nostro Benedicto Papa XIII. die VII. Martii anni MDCCXXVII. de iisdem pariter constare decretum fuit. Duo verò miracula a simili record. Decessore Nostro Clemente Papa XII. die xxx. Aprilis anni MDCCXXXIV., de ejusdem Congregationis consilio, approbata fuerunt: Instantaneae nimirum sanationes, tam Sororis Catharinae de Bonis in eodem Monasterio S. Vincentii Professae, ab Aneurismate; quam Sororis Elisabeth Cherubinae Cattani in Monasterio S. Clarae praefatae Civitatis Pratenfis Monialis Conversae, ab Ichthide. Hinc idem Clemens Praedecessor, datis Apostolicis Litteris in forma Brevis die 1. Octobris ejusdem anni, Beate titulum, & honores CATHARINAE tribui, ac deferri posse concessit.

Cum verò deinceps accepisset, nova miracula, post indultam CATHARINAE venerationem, ipsius intercessione a Deo edita esse; ad preces Catholicorum Principum & Populorum, complurium Antistitum, & universi Ordinis Fratrum Praedicatorum, quibus omnibus ipsius Beate Canonizatio summopere cordi erat; novos super eisdem Processuum auctoritate Apostolica confici mandavit. Quorum Processuum validitate approbata, Nos denique ad Petri Cathedram inscrutabili Dei iudicio interim evecti, post accuratissimum Miraculorum in ipsis relatorum examen in praefata Sacrorum Rituum Congregatione de more peractum; visis, ac respectivè auditis in Congregatione Generali coram Nobis habita die xxiv. Martii anni MDCCXLIV., tam Con-

Et sanctitatis fama post obitum.

Actorum series in ipsius causa.

Approbatum virtutum.

Et miraculorum.

Beatificatio.

Causa realsumitur.

sultorum,

De CATHARINAE sanctitate testimonium.

Ejusdem praetiosa mors.

sultorum, quam Venerabilium Fratrum Nostorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium eandem Congregationem constituentium suffragiis; totâque re privatis nostris studiis iterum discussa, atque uberius etiam documentis indubiam animo nostro fidem facientibus comprobata, tandem die xxvi. Maji ejusdem anni, in Festivitate S. Philippi Neri Confessoris, cui piam cum B. CATHARINA necessitudinem intercessisse supra narravimus, celebrata Missa ad Altare, sub quo ipsius Sancti Corpus requiescit, atque implorato Spiritus Sancti auxilio, infra scripta duo miracula auctoritate Apostolica approbavimus, & publicavimus.

Miracula pro Canonizatione approbata.

Primum est secundi generis, nimirum absoluta, & perfecta sanatio Mariæ Clementinæ Staccioli puellæ Florentinæ ab inveterato, & exulcerato cancro in dextra mamilla, qui septem primo valvulis, seu cavitatibus, mox duabus hians, acerbissimis doloribus, & periculosis symptomatibus, octo annorum spatio eam excruciat, nec ullis artis Medicæ remediis sanari poterat, sed, invocata semel, & iterum B. CATHARINÆ ope, adhibitoque oleo ex lampade ante ipsius corpus ardente, penitus evanuit. Alterum tertii generis obtentum fuit a Sorore Maria Madalena Fabris Moniali Professa Ordinis S. Dominici Augustæ Vindelitorum. Ea siquidem pertinaci Arthritide in inferioribus membris diu vexata, jamque omnino gradiendi impotens, dum, ob decretam ab Apostolica Sede ejusdem CATHARINÆ Beatificationem, Hymnus pro gratiarum actione a Sororibus solemniter caneretur, ipsius BEATÆ meritis vehementer confisa, eamque enixè precata, ad cantum Versiculi *Te ergo quasumus*, sensit se a Deo repente sanatam, redditâque sibi vires, & liberam incedendi facultatem, quâ deinceps absque immutatione perfectissimè usa est.

Decretum de tuto progressu ad Canonizationem.

Post hæc, audito iterum præfata Congregationis Generalis consilio, exoratoque privatim Deo Patre Luminim, die vi. Octobris prædicti anni decrevimus, jam nihil per consultissimas leges, & regulas eidem Congregationi Apostolicâ auctoritate præscriptas, desiderandum superesse, quò ad solemnem ipsius B. CATHARINÆ Canonizationem servatis servandis quodcumque procedi posset.

Consistorium secretum.

Ad quam demum ritè, rectèque, juxta Sacrorum Canonum normam, & venerabilia Prædecessorum Nostrorum Instituta procedere volentes, universi primùm Collegii Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium consilium exquisivimus; habito nempe Consistorio secreto die xviii. elapsi mensis Aprilis, in quo Nos ipsi summam virtutum, & miraculorum B. CATHARINÆ, nec non seriem actuum in ejus causa juridicè gestorum ipsis exposuimus: Omnibusque adficientibus, ut ad supremam gravissimo judicio manum imponendam procederemur; complures Venerabiles Fratres Archiepiscopos, & Episcopos ex universa fermè Italia in Urbem acciri mandavimus; eos quoque, juxta morem Apostolicæ Sedis, antequam definitivam hujusmodi sententiam proferremus, in consilium adhiberi.

Consistorium Publicum.

Hi omnes necessariam causæ totius cognitionem hauserunt, tum ex peroratione in Consistorio publico coram Nobis habita a Dilecto Filio Paulo Francisco Antamorio Nostræ Consistorialis Aula Advocato; tum ex fideli relatione è monumentis sepelictæ Congregationis Sacrorum Rituum desumpta, quæ Typis impressa omnibus, & singulis tradita fuit.

Cardinalium, & Episcoporum consilia in Consistorio semipublico.

Quapropter coacto demum die xiv. labentis mensis Junii semipublico Consistorio, in quo præter eosdem Fratres Nostros Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales, omnes præterea Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos, qui jam tunc ad septuaginta ferè hac ipsa de causa in Romana

Curia præsentés aderant, sessionem habuerunt; factâque omnibus dicendæ sententiæ potestate; Venerabilem hujusmodi Confacerdotum coronam summa consensione audivimus ad ejusdem præclaræ Virginis Canonizationem Nos adhortantem: Qua de re omnium suffragia proprio singulorum chirographo subscripta colligi jussimus, in Tabulariis Ecclesiæ Romanæ perpetuo aservanda; mandantes Dilectis Filiis Apostolicarum Ceremoniarum Magistris ibi de more adstantibus, ut, in absentia Notariorum Apostolicæ Sedis, qui Protonotarii de numero Participantium nuncupantur, super hujusmodi solemni actu publica Instrumenta, quotquot opus esset, conficere deberent.

Solemnia Canonizationis.

Indicta itaque pro Canonizationis celebritate hodierna die Beatorum Apostolorum Petri & Pauli Martyris consecrata, non omisimus interrim in humilitate, & jejuniis privatas nostras, & publicas Ecclesiæ preces Deo Patri offerre per Filium ejus, ut Spiritus Sancti virtute mentem nostram dirigere, & confirmare dignaretur. Hodieque tandem de manè, congregatis in Vaticano omnibus Cleri Sæcularis, & Regularis Ordinibus, omnibus Romanæ Curie, & Aula Nostræ Proceribus, & Officialibus, cunctisque Venerabilibus Fratribus Nostri Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, solemnibus supplicationis ritu Divinam Majestatem venerantes, ad Basilicam Principis Apostolorum processimus. Ibi, simul, ac ante Sacratissimam Apostoli Confessionem constitimus, Dilectus Filius Noster Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter ejusdem Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalis Portocarrero nuncupatus, perorante Dilecto Filio Virgilio Montecatino Consistorialis Aula Nostræ Advocato, enixa Christianorum Regum, & Principum, Ecclesiarum, & Religiosorum Ordinum vota pro ipsius B. CATHARINÆ, sicut etiam pro Beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, & Josephi a Leonissa solemnibus Canonizatione, simulque maturas deliberationes super eorum meritis, & miraculis hucusque ritè præhabitis, Nobis representavit; Nosque semel, iterum, ac tertio rogavit, ut exoptatam dudum sententiam proferentes, Catholici Orbis gaudium completeremus. Quare Nos, implorato prius universæ Cœlestis Curie præsidio, & advocato cum gemitibus Paraclito Spiritu, eoque sic inspirante, ad honorem Sanctæ, & Individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostræ, prædictam CATHARINAM DE RICCIIS Virginem, Monialem Professam Ordinis Prædicatorum, Christianarum virtutum præstantia, ac Cœlestium donorum, & miraculorum gloria illustrem, Sanctam esse definiendo pronunciamus; & unâ cum prædictis Fidelis Martyre, Camillo, Petro, & Josepho Confessoribus, Ecclesiasticis Sanctorum Fastis adscripsimus; decernentes ipsius S. CATHARINÆ memoriam quotannis die secunda Februarii, aliorumque Sanctorum prædictorum, aliis respectivè diebus, in universa Ecclesia recolendam, & venerandam esse; & concedentes omnibus Christianis Fidelibus, qui ad eorum Sepulchra designatis diebus religiosè accedent, ac Deum Optimum Maximum juxta Nostram, & piæ Matris Ecclesiæ mentem peccati fuerint, Indulgentiam septem annorum, & totidem Quadragesimarum, in perpetuum, in forma Ecclesiæ consueta.

Decretum definitivum.

Tunc repletum est gaudio os nostrum, & lingua nostra exultatione, reddentesque Altissimo vota nostra, Sacrosanctum Altare conscendimus, atque immaculatam humanæ salutis Hostiam, junctâ Beatissimorum Ecclesiæ Principum, & prædictorum Sanctorum Commemoratione, Omnipo-

tenti Deo bonorum omnium Largitori reverenter obtulimus. Omnibus quoque Christifidelibus, qui ad tantæ solemnitatis celebritatem frequentes convenerant, Plenariam peccatorum Indulgentiam misericorditer in Domino largiti fuimus.

Audiant itaque universi Catholica Ecclesia Filii, & intelligant magnalia Dei, atque ad Cœlestem Hierusalem cogitationes, & corda sublevantes, Beatam hanc Virginem contemplantur candido eorum agmini sociatam, qui sequuntur Agnum quocumque ierit. Unde & illius validissimo patrocinio innixi, postulent a Deo pacem & gratiam; & ejusdem præclaris exemplis excitati, dicant peritura Mundi bona despiciere; & per innocentie custodiam, per penitentia labores, per Christiana virtutis studium, ad perfectæ charitatis, & sempiternæ felicitatis Regnum, ad Cœlestis Gloriæ coronam contendere; per Christum Dominum nostrum.

Præsentium transumptis auctoritas tribuitur.

Idcirco præmissa omnia ad universalis Ecclesiæ notitiam deduci, præsentisque nostras Literas ad perpetuam rei memoriam extare volumus; mandantes, ut earum Transumptis, sive Exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhibetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Sanctio.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc Nostræ Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, & Voluntatis infringere, vel ei ansu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Dat. Pontificatus Anno VI. die 29. Junii 1746.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostræ Anno VI.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

- † Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternæ. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.
- † Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Clementis S. R. E. Camerarius.
- † Ego V. Episcopus Prænestinensis Card. Petrus, Major Penitentiarius.
- † Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Cerasa.
- † Ego I. Episcopus Tusulanus Card. Accorambonus.
- † Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.

- † Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.
- † Ego F. Tit. S. Mariæ Transyberin Presbyter Card. Burgbesius.
- † Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Celio Presbyter Card. Gentili.
- † Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.
- † Ego D. Tit. Basilicæ SS. Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.
- † Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.
- † Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de Icio.
- † Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.
- † Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.
- † Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.
- † Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.
- † Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.
- † Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. Riccius.
- † Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card. Rufus.
- † Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.
- † Ego D. F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburrini.
- † Ego D. J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besotius.
- † Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.
- † Ego Nerus S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.
- † Ego Agabitus S. Agathæ ad Saburram Diaconus Cardinalis Mosca.
- † Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Scarpantes.
- † Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognetus.
- † Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Card. Columna.
- † Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.
- † Ego A. S. Mariæ in Aquivo Diaconus Card. Tarnari.
- † Ego H. S. Adriani Diaconus Cardinalis Bardi.

† Ego D. SS. Vici & Modesti Diaconus Card. Ur-
sinus.

†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Orationes Consistoriales, quæ dictæ fuerunt in
Consistoriis habitis die 18. Aprilis, 8. 10. 11.
13. & 14. Junii pro Canonizatione BB. FIDE-
LIS A SIGMARINGA, CAMILLI DE LELLIS, PE-
TRI REGALATI, JOSEPHI A LEONISSA, & CA-
THARINÆ DE RICCIIS; una cum ejus Homi-
lia, quæ habita est die Natali Sanctorum A-
postolorum PETRI & PAULI inter Missarum so-
lemnia, postquam solemne Canonizationis
Decretum promulgavit.

In Consistorio Secreto habito in Palatio Apostolico
Quirinali die 18. Aprilis 1746.

ORATIO.

Venerabiles Fratres.

SEPTUAGESIMUM secundum hujus vitæ mor-
talis annum inivimus, illudque affirmare jure
possumus annos quinquaginta contulisse, exiguo li-
cet cum fructu, studiis Ecclesiasticis excolendis,
atque iis præsertim, quæ ad Beatificationem Ser-
vorum Dei, ac Beatorum Canonizationem perti-
nent. Cum enim forensibus studiis operam dare
statuissemus, factum est, ut Alexander Caprara
tunc temporis Rotæ Romanæ Auditor, ac deinde
Cardinalis, illius Tribunalis Secretum, ut ajunt,
Nobis communicaret. Cum vero ille pariter inter
Consultores Congregationis Sacrorum Ritu-
um fuisset adscriptus, capimus accurate legere
seripra exhibita a Postulatoribus, atque animad-
versiones Promotoris Fidei; & alia quoque pro his
studiis adjumenta consequuti sumus ex domesticis
colloquiis, quæ idem Præsul Caprara nobiscum
interferebat.

Deinde a Clemente XI. felicis recordationis
inter Consistoriales Advocatos recensiti, ipsius
Pontificis iussu duas Causas Canonizationum pro-
moverendas suscepimus, nempe Beatæ Catharinæ
Bononiensis, ac Beati Pii V., quæ sub eodem
Clementis XI. Pontificatu ad finem solemnis Ca-
nonizationis perductæ fuerunt: Præter has Cau-
sas, aliis quoque multis tum Beatificationis,
tum Canonizationis, operam nostram ac patro-
cinium impendimus, quas hoc loco recensere su-
pervacaneum ducimus, & quæ non pauca, neque
exigua sane volumina, si colligerentur, efficerent.

Post hæc Promotoris Fidei perhonorificum
munus ab eodem Clemente XI. Nobis deman-
datum fuit, quod per viginti, & amplius annos,
videlicet, cum idem Clemens XI., ac deinde
Innocentius XIII., ac Benedictus XIII. Sedem
Apostolicam tenuerunt, pro imbecillitate no-
strarum virium, quam diligentissime obire cu-
ravimus. Illud pro certo adfirmare posse vide-
mur, gravissimas laboris partes Nobis ipsis sem-
per desumpsisse; nec satis existimasse studium ad
ea negotia duntaxat necessarium, quæ propo-
nebantur, expedienda, sed Acta universa Con-
gregationis Sacrorum Rituum penitus inspexisse,
ipsius Tabularium, & monumenta omnia, quæ
ad rem facere possent, ita pervolvisse, ut ea quo-
que adnotarem, quæ Nobis opportuna fore
videbantur. Illud pariter asserere possumus, eas
omnes Beatificationes, & Canonizationes, quæ
vel a Clemente XI., vel a Benedicto XIII. so-
lemniter indicæ sunt, nostris laboribus, nostris-

que vigiliis antea dispositas, ac peractas fuisse.
Porro, si idipsum Nobis tribueremus de illis
Canonizationibus, quas deinde Clemens XII.
peregisse, nihil a veritate alienum diceremus. Nam
in Causis ejusmodi, quæ tunc temporis absolutæ
sunt, non modo earum initia instituta atque expe-
dita, sed etiam præcipuæ quæstiones in examen
adductæ, ac solutæ fuerunt, cum adhuc Nos
ipsi munere Promotoris Fidei fungeremur.

Postea Benedicti XIII. singulari beneficentia
in Cardinalium Collegium cooptati fuimus, at-
que inter Cardinales Congregationis Sacrorum
Rituum adnumerati. Quapropter eo, licet exi-
guo, temporis spatio, quo tunc Romæ per-
mansimus, Congregationibus interesse non præ-
termisimus, ac sententiam nostram, qualiscun-
que fuerit, libere proferre. Paulo post ad re-
gendam Aneonitanam Ecclesiam, ac deinde Bo-
noniensem delecti fuimus, in quibus admini-
strandis duodecim annos insumpimus: Tum,
licet Pastoralis officii sollicitudo Nos plurimum
occupatos tenuerit, tamen rationem temporis
ita habuimus, & nocturnæ corporis quieti ali-
quas horas ita subtraximus, ut Nobis contingerit,
præter plura, quæ in lucem emisimus; simul
etiam colligere, disponere, ac sedulo perpen-
dere pene innumeras adnotationes, quas olim
congestimus, cum Fidei Promotorem agere-
mus; Insuper plura superaddere, quæ ad ex-
plicanda Miracula conferre maxime possent:
Cui rei gerendæ, ac perficiendæ magno adju-
mento Nobis fuit copia librorum tum antiquo-
rum, tum recentium, qui ad Physicam, ac
Medicinam pertinebant, tum præsertim consilia
præstantium Doctorum, quos Bononiæ depre-
hendimus. Quamobrem de Beatificatione Ser-
vorum Dei, ac Beatorum Canonizatione qua-
tuor Volumina composuimus, quæ in lucem
edita fuerunt.

Postremo ad Summum Pontificatum, licet
immerentes, evecti, cum facilissimum sit inven-
tis addere, plura additamenta non parvi mo-
menti, ac pretii fecimus iisdem Commentariis,
quæ magis accurate, copioseque lucem publicam
secundo adspexerunt. Ad Congregationes Sa-
crorum Rituum, quæ coram Nobis frequenter
habitæ sunt, convenimus, in quibus non modo
sententiam nostram exposuimus, sed ejus quo-
que rationem palam indicavimus. In qualibet
proposita Causa decrevimus ea, quæ magis op-
portuna judicavimus, alia quoque Decreta pro-
mulgavimus, ad rectum examen hujusmodi Cau-
sarum, earumque solutionem instituendam. Tan-
dem aliquos Dei Famulos consuevo Ritu inter
Beatos adnumeravimus.

Ut ergo nihil deesse Nobis in hac re videre-
tur, illud tantum supererat, ut Beatorum Ca-
nonizationem perageremus. Ad quam obeun-
dam haud satis erant, quæ hætenus diximus;
neque enim a nobis commemorata sunt ob aliam
causam, nisi ut quoddam voluntatis nostræ stu-
dium ad ejusmodi Canonizationem suscipien-
dam ostenderemus, quod tamen parum, aut
nihil omnino conferre non ignoramus, nisi
cætera merita, ac requisitæ conditiones pari-
ter intercedant. Attamen in eo tota res sita
est, quod post accuratum diuturnumque exa-
men plurium annorum, judicium quinque Cau-
sarum Canonizationis absolutum jam fuerit a
Congregatione Sacrorum Rituum. Accedit,
quod ejusdem Congregationis consilio jam
pronunciavimus Decretum, nempe posse quam-
libet ex iisdem Causis ad solemnem Canoni-
zationem deduci: Quamquam illud Decre-
tum ejusmodi negotium minime absolvat, ne-
que ipsi finem imponat; eo quod Prædecesso-
rum nostrorum vestigiis inherentes, antequam
Sententiam ultimam proferamus, intelligere
volumus in hoc Secreto Consistorio consilium

vestrum,